

Irád.

Nagy-Kövös, dec. 4. 1853

Kedves jó Miskáim! Tegnap vevém leveleidet, a No 1. és No 2-öt; hogy tehát meg ne hiány a vas, rög, főn valószínű is rájok. Erőltet a skureti örömelet. (sub No 1°) lassd nekünk itt az fincs, mert itt tulaj, dörög skuret sincsen, csak a szőlőfejet gejus lete, dese, s kádba verése, kádd árret. A vidám puttanos, a kádak dobogása a nyomó sarkai alatt, az élenkveg, vándorló kezebandoik stb. mind ezek, legalább eddigi tapasztalásom szerint, ismeretlen dolgok itten.

Baládi gyáratolban rávet rékvittel vartatom; annyira val inkább, mert én is nem rég vertem el egyetlen nőket, véreket, egy vatonrai kötepsornu gardaember rejte, s így már most ^{any} sekivel sem állok oly közel vironyban, minni jún és apa ^{any} körs retrograd, vagy sepvérét éőt lékerit. Én nem ismerem már sepvérét, ezen kívül, nálam sokkal korofabb volt, annyira hogy emelőjéből szoptam, is (art mentjáb) mint deiseuo; egyedül, sepvérét nélkül nőttek öreg jámbor pülcine körüben: s hiszed-e hogy enni el állírólhesen befolyása lett jellememre? Az a felfogás a mint én Toldi vironyát, annyival, rajzolom, nem annyira objektív, mint a körülség gondolja; alleutkő leg a sepvér gyűlölet egikere ar, mert én sepvéremet szerettem, bár nem annyira, mintha velum egykern, s egyite nővergyünk fel.

Érdi: "egy pap barátom halálos beteg volt, s magam is néhány nap." Sajnállak, amibár nem hiszem, hogy egikérgi állapotod oly rossz lett volna, mint Székely e helyen, melyből art lehetne kívenni, hogy te is halá, lv beteg voltál.

Élikay rovint teke hogy nem tud'frott a felül, a miere panafelodol. Mianban meglehet ar egér dol, got nem tekintese oly nagy bajnak, hogy vele séged megijeszren. S így skurepoból mentheso; mert semmi sem epik roxabbul ar emberek, mintha minden ekeky, s iggel xallajár, ijeszogetik. Én art hiszem, semmi seá leve ar egér dologból; minian ugy gondolom, hogy te leve ar egér se kerényivöl nem politicali dolgot itál. Egybíránt skureki most jól kedvi magát viselni, a uemnyiben nyiltan fellepet ar "ifjú magyaroszig" infolensiaja ellen, mely vörösmarost ér. egykern

skötta teji. A felpróbatásokat olvashattam a pesti Nap-
lóban és Déliháttában; én magán is az annyit hallot-
tam a botrányról, hogy J. K. a Bauer etárdában
igly nyilatkozott volna: "Mégis így hívősmarty, az
hiszem, maga is elismerte a kuccsokban, hogy kár volt
neli annyit offobaságot írteim."

Szilágyi Sándornak kisebb dolga is nagyobb most
annál, hogy neked a Nők Könyve megírta. Egyébként
én már említettem neki, ^{de úgy} nemem ette nem ő sembe,
kerik jelenleg a példányokról, mert nála egy síncs.
Aranyban, ha a könyvet úgy szeretnéd, jőj érre, neked
adom az enyémet. Sándornak most már baja volt,
a mi titok ugyan, nem tudja egyik etal köröt-kecs,
kemét, mindaképpal nem állhatom meg, hogy neked
négy szem körít el ne jelszékéjam. A múlt héten
(vagy az elöt) bal tőri lenik Keztemél városában,
Szilágyi onnan jete ki nem maradtat, sőt a rákövet,
ketet vadárnap újra ábránbult, hogy társas körökben
elmondhatta véleményét a vigalom felől. Itó volt egy
táncosnőről ki a bábszínlelet; Szilágyi ez ofemény,
ról úgy mondta ki véleményét, hogy az az előtancaos
szamardaga miatt történt, ki usánorhatlan figurátat
parancsola a Cotillonban. A francia pró fiúlibe jutsott
az illető egyénnel, ki katmatipis, et gróf is né,
most s ettől nagy dolgot kerkedet. Sándor az gen-
dolta, hogy pár bajra fogja őt tőhni, az irák neki levél,
ben, az beírják a két városban napokig. A tőrt
eljött ide, Sándort lakásán felkereste, de korán sem
hitta pár bajra, mivel ő ajánlkozott, hanem, rokabbali
fenyegetés által (maifod magával tőven) kiánykerítette,
hogy őt rögtön, lealító városból, kövess meg. Sándor
nem akarta, de felvén a rokabból, mi aronnali örteveg,
dalei is lehetett volna, végre meglette. Így a dolgot el-
enyéirett, de Sándor igen nehezen nyelti, hínke beleg
beté.

Károly Károly a napokban jött vissza Erdélyből, ková örve-
gyen maradt edes anyja farsát elintézni ment volt.
Magával hozta ifjabb leffverét Gyulát, ki igen derék pról

fiú s tengeri pályára maudékorit. Tegnapelőtt
egy névnapon (ott a köl te is voltál hasonló' ninnepély
alkalmával) sokat nevelünk Károlyon, ki ugyan,
csak fötte a boldogtalan Lofonvít azen külsőgairt,
hogy arcképet a Hölgyfutáival saját költségen ki-
adatta, melly hap maga is gonyt ütött a dolgból.
Merveketes volt a Varga püvetjeu a tavárviadal, akar
bitorás Mentovis ei a Komoly Lovmoy kört, melly
alkalmával ez utobbi, egy nagy komorvorb tesjéu
keményen földhöz vágattatott, s midőn ers nehezen
pivélne' s ellenfelét újra felhívá — idmél földhöz
vágattat~~tal~~olt. Stafondó eset a világtörténetben
csak kétső fordul elé: egyik a "nagy wai cigányot"ban
De úgy vágra Mokrát Okusuj a homokra,
Hogy aróla mindig arról kődül Mokra.

a máfik esetet a kii Tükör jezzetse fel, illetéu
képen kérdés. Hogy szenvedhetik ezt a vitéz nevelés?

Felelet. Igen neheren; miért is a magyaroknál
hadat itenve, aroktól keményen megverésselek.

A legjobb pedig az volt az egészben, hogy a nagy spain-
mal jelenlevő diákok egy máfik halom telején állva,
a győresnek diadalt nyjongattak.

Ity semmi sejtést firkáltak in maked, ides kúf-
kúu, mert gondolon, hogy mon efik rotnál utadna,
s mere úgy képzelens, mintha vedel egy pipa dohány
máltott selegnek, időtölés okáért. kedélyemre az
effele primárság derítőleg hat, s harma is van
amnyi, mintha folytonosan panaphkodnáro az irtó
dalom folydeis, az irók lühasága, a perkeretök
primársága, a közönleg névellessége, az időjárás
komorsága, a tavárság kellemetlen volta, a piér pü-
ke, az életmi frak drágasága, a tel uvalmas
esiei, kellemendüs társalgás nem léte, fejem ei fü-
leim xigása, dyikpemeim fájdalma s. b. s. b. s. b.
miato.

Nagyon meglehet, hogy ugyan éppen az a bevezető
könyvek, melyről írod, hogy tized annyira nyugtalan
tanított: a könyvek jobban használtak, de mégsem egyen-
pén. Alkatti bajokat, vagy kevés fájdalmat én az idők
ig még nem éreztem; annyi igaz hogy a névnek nagy
Thajlana van fejére tolni: és főfaját okosni,
s ez nem is új dolgot számom. Különösen reggel,
ha felvevővel feltelek, éresem fejemet nehezebb. A
hidegvizet megfogtam: érevedésöleg használt, ezt
megfáradt tapasztalom, s éresem gyátrabbam is fogom
alkalmazni. A bor pedig jobban alomjit, mint más
kor, s a helyen hogy felismerem, könnyű, nehezebb
lett, bár kis mértékben igazam is. Előre felhagyottam
vele, s könnyebben is vagyok aróta.

Örökök, hogy egészre tekintetben se magad
se kedvedreid nevéreől most nem panaszkodol. Lépá-
nitván, a nőről éresem emlékezem, ittennek hálá,
mi is jól vagyunk. Kőm, gyermekem egészre eser,
Lacsi iskolár (már gymnáziumi növendék) —
Tulosa pedig kimédiát; több vele körülbelül
egykorú tanítványok a dokai "Örökök és Orvosi" ²
akadémiáján, melyet magad igazán
alattal. E gyermeknek igen nagy tisztelet
van minden iránt a mi deu prókai; s az
nőem nem kevés gondot ad, mert egy felől
akkor sem akarom, hogy minnélsem maradjon,
más felől felek, hogy ábrándos lett, s az élet
prózái oldalába nem fogja tudni magát betárolni.
mi. Midőn Pépről harajótunk, annyát egy orvosi
csak a határozott hangon ejtett marakkal lepte meg:
anyam is kinnest letek. Meglehet csak emlékező be-
nyomást tett rá a nemzeti pörök, de meglehet
örökös. Előre akarom én, hogy inkább a háttér
Lacsi gondot felvőm, de aróhoz, bár jól ügyel-
ge, nem jól kedve van.

Ötlettel, edre Miskó, epikoljint a kedves ho-
main amennyit és a kisi fiút — így gyátrabbam
mint mostanlag.

Nagy-Körög Dec. 7. 1853.

igaz barátod
Tranybány